

ἐκάθηντο ὑπὸ τὰ φυλλώματα ἱεῶν τινῶν ἐγειρομένων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ ἥλιος κατήρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα ὑπὸ ἀμαυρὰ νέφη, καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ τὰ ἐκόσμου δι' ὠραίου χρυσοῦ καὶ πορφυροῦ πλαισίου.

Κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς στιγμὰς τῆς ἡμέρας, εἰ δύο ἐρασταὶ ἔκχμενον σχέδια διὰ τὸ μέλλον των, καὶ ἠτένιζον ἀλλήλους.

Ὁ ἰόπος καὶ ἡ ὦρα προσέειδόν τι τὸ ἐπίσημον καὶ τὸ ἱερὸν εἰς τὰς σκέψεις των, εἰς τοὺς λόγους των, εἰς τὰ βλέμματά των.

— Γουλλιέλμε μου, εἶπεν ἡ Κλαίρη διὰ τῆς γλυκείας τῆς φωνῆς, πρέπει νὰ χωρίσωμε· ὁ πατέρας μου θ' ἀνησυγῇ καὶ ἰδὲς, ἐκεῖ μαῦρα σύννεφα ἀπλώνονται στὸν οὐρανόν, πῶς εἶν' ἡ θαλασσα ταραγμένη χωρὶς νὰ φουξά ἄερας, πῶς τὰ φύλλα τρέμουν καὶ τὰ πευλιὰ φεύγουν· θὰ ᾄχωμε κακοκαιρίαν· καληνύκτα.

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, τῷ εἶπεν, εἶνε τῆς μητέρας μου· θὰ εἶνε τὸ δακτυλίδι τῶν γάμων μου· πᾶρ' το, θὰ μοῦ τὸ δώσης αὔριο, ἀλλὰ νὰ τὸ φορῇς ἀπόψε καὶ ὅλη τὴ νύκτα, καὶ μὴ τὸ βγάλῃς ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ὁ Γουλλιέλμος τὴν ἡσπάρθη εἰς τὸ μέτωπον καὶ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔτεινε τὴν δεξιάν χεῖρα ἵνα ἡ νεῆνις τῷ φορέσῃ τὸ δακτυλίδιον.

— Ὅχι, ὅχι, Γουλλιέλμε, στ' ἀριστερό χέρι, ἐκεῖνο εἶνε τῆς καρδίης, σ' ἐκεῖνο βάζουν τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου.

Ὁ Γουλλιέλμος ἐφοικίασε, καὶ ἀπέσυρε τὴν χεῖρα· ἦν ἐκείνη εἴκνε πρὸς ἐαυτήν.

— Ὅχι, ὅχι, εἶπε, δὲ θέλω, ὅχι σ' αὐτὸ τὸ χέρι, γὰρ ὄνομα Θεοῦ! ὅχι σ' αὐτὸ τὸ χέρι.

— Μὲ τρομάζεις, Γουλλιέλμε, πῶς τὰ μάτια σου ἔγιναν ἄγρια!

Καὶ ὁ Γουλλιέλμος ἔφυγε τρέχων ὡς μανιώδης.

Διέβη πρὸ τοῦ Ριχάρδου.

— Γιὰ ποῦ τόσο βιαστικός; τῷ εἶπεν ὁ Ριχάρδος τρέχεις σὰν νὰ σὲ πῆρῃ ὁ διάβολος μαζὺ του.

— Αἶ! εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος, καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, ἂν ὁ διάβολος δὲν μ' ἐπῆρε στ' ἀλήθεια;

Ἡ Κλαίρη, ἀνήσυχος, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μητρικόν τῆς οἶκημα, ἔπειτα ἀπῆλθε πρὸς εὐρεσιν τοῦ Ριχάρδου καὶ τῆς γυναικὸς του.

Τοῖς διηγήθη τὰ διατρέξαντα. Καὶ οἱ τρεῖς των ἀφῆθησαν εἰς παντοειδεῖς συμπερασμούς.

Ὁ Γουλλιέλμος δὲν ἐπέστρεψεν ἵνα δειπνήσῃ· ἐν τούτοις ἔπρεπε τὸ δεῖπνον νὰ ἐτελεῖτο ἐν εὐθυμίᾳ, ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ριχάρδος εἶχεν ἀνακτῆσαι τὴν ὑγείαν του.

Ἀφοῦ εὐρέθη μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῆς Κλαίρης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ Γουλλιέλμος ἐστάθη:

— ὦ! ὅχι, εἶπε, δὲν θὰ ἐνώσῃ τὴν τύχη τῆς μετ' ἐμὴ δικῆς μου, δὲν θὰ πάρῃ ἄνδρα ἕναν ποῦ πουλήθηκε στὸν διάβολο.

Ἦρχισε νὰ κλαίῃ σκεπτόμενος τὴν εὐτυχίαν ἣν ἔχανε· ἔπειτα ἐρρίφθη γονυπετὴς ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ προσευχήθη.

Ἄλλ' ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο. αἱ ἀστραπαὶ ἔλαμπον· ἐνεθυμήθη τὴν ἀπαισίαν νύκτα· ἦτο ἀκριβῶς ἐν ἔτος ἀπὸ τότε. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐξαλίσθη· τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ χεῖρ του ἔκλειεν ἀφορήτως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖόν του, καὶ ἤρχισε νὰ πλέῃ ἐντὸς τοῦ πελάγους. Ὅτε ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὁπῆν τοῦ Μπίγκεν, ἐφοικίασε μὴ τυχόν δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ δάσους. Δὲν ἐτόλμησεν οὔτε τὸν Θεὸν νὰ ἐπικαλεσθῇ, οὔτε τὸν διάβολον· διέβη αἰσίως καὶ προχωρῶν ἐφοβεῖτο μὴ ἐκαστὴ τῶν ἀστραπῶν τὸν κατεκεράνουν, μὴ ἐκαστον κύμα τὸν κατεβρόχιζε προτοῦ ἐξελισθῇ διὰ τὸ ἀμάρτημά του.

Φθάσας εἰς τὴν ἀκτὴν, ἡγαρίστησε τὸν Θεόν, εἶτα ἐβάδισε μετ' αὐτὸν κλονούμενον βῆμα ἀνθρώπου πυρέσσοντος, καὶ διέτρεξε μυρίους ἐλιγμούς τοῦ δάσους· μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνεῦρε τὸ σταυροδρόμιόν του.

Ἐγονυπέτησε καὶ πάλιν, ἐξαχτούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνεμος συνέτριβε τὰ δένδρα καὶ ἔσειε μέχρι τῶν ριζῶν αὐτῶν καὶ τὰς μᾶλλον ρωμαλέας ὄρυς.

Ἀφῆρεσε τὸν χιτῶνά του, ἀνεσκομβώθη καὶ ἀνέκραξε τρεῖς:

— Ἀφέντη Διάβολε! σοῦδωκα τ' ἀριστερό μου χέρι· πᾶρ' το, ἔλα νὰ τὸ πάρῃς.

Καὶ τὴν τρίτην φοράν, προσκολλῶν τὴν ἀριστεράν του ἐπὶ κορμοῦ κεκομμένου, δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ πελέκεώς του, ὃν εἶχε φέρει μαζὺ του, ἀπέκοψε τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς του, καὶ κατόπιν ἐτρέπη εἰς φυγὴν ἀντλῶν δυνάμεις ἐκ τοῦ πυρετοῦ του, ἀφῆσας πλησίον τοῦ κορμοῦ τὸν πέλεκυν καὶ τὴν χεῖρά του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖόν του· τοιοῦτος ἦτο ὁ πυρετός του, ὥστε εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κωπηλατῇ μετ' αὐτὴν τὴν μόνην χεῖρα, ἣτις τῷ ἀπέμεινε.

Ὅτε ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὁπῆν τοῦ Μπίγκεν, αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐξαντληθῇ· ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ριχάρδος, πορευόμενος πρὸς ἀλιεῖαν, εὗρε τὸ ἡρωτηριασμένον πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ του συγκατατούμενον μετὰ τῶν κορυφῶν τῶν δύο ὀξέων βράχων.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

Τὸ διήγημα εἶνε πρωτότυπον ἐλληνικόν, ἀπορρέον ἐκ τῆς τρυφερᾶς καὶ χαριέσσης γραφίδος τοῦ συνεργάτου μας

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

τὰ μικρὰ διηγήματα τοῦ ὑποίου πολλὰκις διηγείραν παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀπολαύσωσι καὶ κανὲν τοῦ ἰδίου συγγραφέως ἐκτενέστερον. Ἦδη ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἐκπληροῦται. Ἡ ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ εἶνε ἔργον ἐκτενές. Σκηναὶ ἐνδιαφέρουσιν ἐκ τοῦ ἐπαρχικοῦ βίου, χαρακτῆρες, μέθυ, φαιδρότης, μελαγχολία, ἡθὴ καὶ ἥθιμα, περιγραφαὶ τόπων, τὰ πάντα θὰ σὰς διασκεδάσουν καὶ θὰ σὰς διδάξουν εἰς τὴν ΝΕΡΑΪΔΑΝ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ. Δι' αὐτῆς ὁ νεκρὸς συγγραφεὺς ἀναδεικνύεται ὅσον δὲν τὸ περιμένετε ἀπαράμιλλος ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν τὴν ἀπλὴν, ἀλλ' ὅχι χυδαίαν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀρήσῃ ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις Ἡ ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, τὸ νέον διήγημα τοῦ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Τυπογραφεῖον «Κορίνθης», ὁδὸς μερυσταίου αριθ. 10.